

Miért?

No, végre szombat délelőtt van. Nagyon siettem, mert a hét elején megegyeztünk a barátnőimmal, hogy fürödni megyünk. Gyorsan összekapkodtam a holmim a tarisznyámba. Édesanyám, mikor elkészöntem tőle, csodálkozva nézett utánam, hogy hova sietek annyira. Nem említettem neki, hogy hova megyek, úgymint ellenkezett volna.

Csak *oda* ne menjek soha, de soha – bizonyára ezt mondta volna.

Már két udvarlóm fulladt bele a Dunából bekanyarodó mellékágba. Azóta is félek komolyabban megismerkedni valakivel. Valahogy nincs szerencsém egy rendes férfihoz, olyanhoz, aki mellett biztonságban érezhetném magam. Harminckét éves vagyok. Létezik egyáltalán olyan, hogy igazi? Pedig nem vagyok túl igényes, nem azt várom, hogy fehér lovon vágatsson felém a férfi, és megkérje a kezem.

Az első udvarlómmal négy évig jártunk együtt, majd hozzáköltöztem. Ödön öt évvel volt idősebb nálam. Egy hónap után valahogy azt éreztem, másodrendűnek tekint. Nem tettem szavá. A problémáimat az ágyban oldotta meg velem. Több mint fél év után azonban kezdtek fakulni a *mézes hetek* okozta érzések. Egyre gyakrabban éreztem magam egyedül.

– Megyek a borozóba egy hosszúlépésre, nemsokára jövök – jegyezte meg esténként.

Mindig éjfél előtt jött meg, spiccesen. Hogy tud minden este olyan sokáig egy borozóban ülni? Furdalt a kíváncsiság, aztán egyszer meg is kérdeztem tőle:

– Miért nem mehetünk együtt?

– Mit keresnél te ott velem a férfiak közt?

– Szóval azért, mert nő vagyok – válaszoltam kicsit indulatosan –, csak hallgassak és üljek itthon csendben? Neked sohasem jut eszedbe, hogy néha kettesben is elmehetnénk valahova? Színházba, moziba vagy abba a társaságba, ahova esténként jársz?!

– Hát nem is! Nem hiszem, hogy érdekelné a sok borozgató férfi véleménye. Biztos, hogy unatkoznál közöttünk!

– Gondolod? – és öltözködni kezdtem, háttal neki. A tükörben viszont láttam az arcán, hogy nagyon nem tetszik neki, amit mondok és csinálok.

– Ma az egyik kollégánk születésnapjára inni fogunk. Mit keresnél te ott? Nem lesz egy nő sem. Ne haragudj – nyomott egy pusztit az arcomra és elment.

Attól fogva ilyen mellébeszélések voltak a napirenden. Így éltünk két évig.

Egy nap Ödön munkanélkülivé vált. Egyre agresszívebb lett, repült minden, ami csak a keze ügyébe került. Megrémisztett, de még így is szerettem őt. Azt gondoltam, majd csak alakul valahogy a helyzet, nem fog sokáig húzódni ez a munkanélküliség. Egy nap fürödni mentünk a folyóhoz, akkor is ittas volt. Még intett a távolból felém, aztán lemerült a víz alá. Azóta nem láttam. Nagyon megrendített az eset.

Ezek után nem adtam lehetőséget a férfiaknak, hogy akár csak egy üdítőitalra is meghívjanak. Viszont több időt töltöttem a barátnőimmel, színházba, moziba, kiállításokra jártunk. De család nélkül élni... elég szomorú.

Négy évvel később mégis megismerkedtem valakivel. A folyóparton labdázunk. A fejemről a szalmakalapot messzire befújta az erős szél a vízbe. Egy harmincéves srác hozta ki nekem, Ervin. Az édesanyjával élt, az apja rég meghalt. Beleszerettem. Az édesanyjának nagyon jó természete volt, rögtön befogadott, de valami nem stimmelt náluk. Jó pár hónap után kezdtem csak megvilágosodni. Anyuka egyetlen gyermeke kábítószerezik! Úgy tettem, mintha semmit sem vettem volna észre. Igyekeztem kivenni a részem a tennivalókból is, mert Ervin helyett mindent az édesanyja csinált. Rájöttem, hogy a szerelmem nem ért semmihez, és hogy még sohasem találkozott szemtől szemben igazi problémával. Szóvá tettem neki, hogy ilyen férfira nincs szükségem. Nagyon összevesztünk, és otthagytam őt. Majd egy hónap múlva hallottam, hogy ő is belefulladt a folyóba. Azon gondolkodtam, mi a közös a két kapcsolatban. Rájöttem, hogy egyedül én.

Azóta sincs nyugalmam, és még a koronavírus is keseríti az életünket.

Mit vétettem? Miért *ilyen* kapcsolatokat adott nekem a sors? – ilyen gondolatokon járt az eszem, miközben a folyó felé sétáltunk.

A parton egy ismeretlen, jóképű fiatalember köszönt oda nekünk.

– Menj férjhez harmadszor is, aztán költözz el jó messzire – sóhajtott fel az egyik barátnőm –, akkor talán megtöröd végre az átkot.